

Forandring fra Ministeriets Side ſkulde kunne ventes. Ministeriet har ganſke viſt udtalt, at det finder en fuldſtændig Tilſlutning i det andet Thing, naar det ikke kan gaa ind paa en Ordning ſom den, der her er givet af Folkethingets Flertal. Hvis man fremſtiller Forholdet ſaaledes, at det, at man ikke netop tager et Forſlag, ſom fremſettes fra Flertallets Side her i Thinget, ſkal betragtes, ſom om der ſlet ikke var viſt nogen Inſøbekommen, er dette en fuldſtændig ny Fremgangsmaade, og Dommen derover vil ogſaa kunne ſældes efter Alt, hvad der foreligger. Derſom man derimod ikke gaar ind paa en ſaadan Betragtning, er det meget urigtigt at ſige, at der ikke har været Spørgsmaal om Inſøbekommen fra Ministeriets Side; en ſaadan ſandt allerede Sted under Behandlingen i det andet Thing. Jeg maa ogſaa tilbagefalde i Thingets Grindring, og det er mig en ganſke ſærdels Tilfredſtillelſe at tilbagefalde det i den ærede Ordføyers Grindring, at denne Samling dog ogſaa er bleven mærkelig med Hønsyn til denne Sag derved, at der fremkom et Forſlag til en helt forandret Ordning af denne Sag, om hvilket Forſlag jeg ſom Miniſter erklærede, at jeg vel ikke kunde anſe det for ſaa heldigt og godt ſom det, der var indbragt af Ministeriet, men at jeg dog ikke vilde ſtille nogen Modſtand derimod. Dette Forſlag var netop, mærkelig nok, det ſamme, hvortil den ærede Ordføyer ganſke fortrinsviſt sluttede ſig i Kirkekommiſſionen, og ſom netop efter hans Formening — hvad han udførlig dokumenterede i Kirkekommiſſionen — var det, ſom paa bedſte Maade kunde fyldeſtgjøre, paa den ene Side Regjeringens og paa den anden Side Menighedernes Krav. Hvorledes behandlede man imidlertid dette Forſlag, med Hønsyn til hvilket Ministeriet havde ſtillet ſig paa den nævnte Maade? Man forkaſtede dets Overgang til 2den Behandling; man vilde alſaa ikke lade det komme ſaa vidt, at man kom til at ſe, hvor Meget Ministeriet vilde gaa ind paa, og hvorledes det andet Thing vilde ſtille ſig til dette Forſlag. Man vilde netop have ſit eget Forſlag uforandret i den Skikkelse, hvori det var indbragt. Dernæſt er der ogſaa i denne Samling fremkommet en Udtalelſe, ſom jeg ikke kan undlade ved denne Leilighed at fremdrage, og ſom ligeledes har ſin Mærkelighed. Den fremkom fra et andet Medlem, hvis Stemme er af ſærdels Betydning i denne Sag, nemlig fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hanſen), under Behandlingen af en anden Sag, nemlig Præſtelønningsſagen. Den ærede Rigsdagsmand, ſom jeg nævnte, udtalte ſig da lige overfor den ærede Rigsdagsmand for Odense (Octavius Hanſen), for at inſødegaa den Indvending, at det var beſynderligt, at man abſolut vilde have Præſterne til at være af Staten Lønnede Embedsmænd, naar man dog paa den anden Side vilde ſtille dem ſaa forſkjellig fra andre Embedsmænd, ſom man gjorde ved det her

foreliggende Lovforſlag. Den ærede Rigsdagsmand for Odense mente, at dette dog var noget beſynderligt, naar man ſamtidig dermed var ivrig for, at Menighederne ſelv ſkulde vælge deres Præſter, og det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds ſvarede da dertil, at det var en fuldkommen Bildfarelſe fra det nævnte Medlems Side, naar han troede, at denne Lov gif ud paa at give Menighederne Ret til at vælge deres Præſter. Den ærede Rigsdagsmand for Odense udtalte ſin allerhøieſte Overraſſelſe over denne Uttring og tilføiede — om jeg tør ſige ſaa — ganſke naivt, at han, dengang han ſtemte for PræſtebeſtættelſesLoven, havde gjort det i den ſalige Tro, at han ſtemte for, at Menighederne ſkulde vælge deres Præſter. Jeg tør imidlertid ved at ſe ud over denne Kreds af Mænd holde mig overbevist om, at en ſtor Del af dem have beſundet ſig i den ſamme ſalige Tro ſom den ærede Rigsdagsmand, og dette vilde i alt Fald være meget naturligt, al den Stand Loven ſelv gaar ud paa at give det ligefremme Flertal af Menighedens Medlemmer en Ret til, ſom det hedder, at vælge deres Præſter. Det synes mig alſaa at ligge meget nær, at man maa ſige, at der er givet dem en ſaadan Ret. Jeg kan nemlig ikke tro, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds lagde ſærdels Bægt paa den Udtalelſe af ham, at det er Kongen, der ſkal anfætte Præſterne. Naar iſølge en Lov den og den Fremgangsmaade har fundet Sted i en Menighed eller i Kommunen, hvad man vil, og der i Hønsyn til Lovens Beſtemmelſer er valgt en Mand, om hvem det maa ſiges, at han af Ministeriet ſkal indſtilles til Kongen, kan jeg virkelig ikke tro, at enten det ærede Medlem eller Thinget vilde ſige: Det ſtaar Kongen frit for, om han vil vælge denne Mand eller ikke. Kongen er ſelvfølgelig perſonlig udenfor Spørgsmaalet; det er Regjeringen, hvorom der er Tale, og jeg tror, at man i høi Grad vilde bebreide Regjeringen det ſom en illoyal Fremgangsmaade, derſom man, naar Loven var vedtagen, ikke maatte betragte det ſom Meningen, at den, der ſaaledes blev indſtillet af Menigheden, virkelig blev anſat. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds i det Dieblit har beſundet ſig i en vis Diſtraktion, og har tænkt paa den Mening, han havde i Kirkekommiſſionen. Der var den ærede Rigsdagsmand nemlig fuldſtændig i Overenſtemmelſe med Regjeringens Forſlag og fuldſtændig i Strid med det, han nu forſvarer. Ganſke viſt var der et Punkt, hvori der var en Forſkjel tilſtede, idet den ærede Rigsdagsmand vilde have umiddelbare Valg i Stedet for middelbare, men det er egentlig ikke derom, at Striden fornemmelig har dreiet ſig, hvorimod det, hvorom den fortrinsviſt har dreiet ſig, er, at Regjeringen har fordret Enſtemmighed for, at En kunde blive valgt paa den Maade, at Valget var bindende, medens den forøvrigt kun vilde give en